

Δεκέμβριος 2012
έτος 39ο
άρ. φύλ. 649

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

“*Ἵνα σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν*”

Γραφεῖα:
Ζήνωνος 3
104-31 Ἀθήνα
τηλ.
210 5230 948

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Περιμένοντας τα Χριστούγεννα

Κυριακή 16 Δεκεμβρίου και ὥρα 6:30 μ.μ.
Αἴθουσα «Ἐπάλξεις», Ζήνωνος 3, β' ὄρ., Ὁμόνοια
Θὰ μιλήσῃ ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνὸς μὲ θέμα:
«**Ἀλήθεια καὶ μυθολογία γιὰ τὰ Χριστοῦγεννα**».
Θὰ ἀποδοθοῦν χριστουγεννιάτικα ἄσματα ἀπὸ
τὴν χορωδία «Ἐπάλξεις» καὶ θὰ προσφερθοῦν τσάι
καὶ κεράσματα.

Εἴσοδος ἐλεύθερη. Σὰς περιμένουμε.

Βραδυνὸ στὸ Αἰγάλεω

Στὶς **18 Δεκεμβρίου** ἡμέρα **Τρίτη** καὶ ὥρα **7:00 μ.μ.**
στὴν αἴθουσα τῶν Ἐπάλξεων Αἰγάλεω, Ἀναγεννήσε-
ως 19, θὰ πραγματοποιηθῇ **βραδυνὸ προετοιμασίας**
γιὰ τὰ Χριστοῦγεννα, μὲ σύντομες ὁμιλίες τῶν ὑπευ-
θύνων τῶν Ἐπάλξεων, Βασιλείου Τσούπρα καὶ Μά-
γδας Κόκκορη, χριστουγεννιάτικα ἄσματα καὶ προ-
σφορὰ τσαγιοῦ.

Εἴσοδος ἐλεύθερη.

Χριστουγεννιάτικη ἐκδήλωση
Γιὰ τὰ Χριστοῦγεννα & τὸν Ἅγιο Στέφανο
Τετάρτη 26 Δεκεμβρίου ὥρα 6:00 μ.μ.
Πνευματικὸ κέντρο
Ι.Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Γαλατσίου
(ὁδὸς Ἀνδρεοπούλου & Κυπριάδου, κάτωθεν Ι.Ν.)

Ἡ ἐκδήλωση περιλαμβάνει:
- Παρακολούθηση τοῦ ἑσπερινοῦ τοῦ Ἁγ. Στεφάνου.
- Προσφορὰ τσαγιοῦ καὶ ἄλλων κερασμάτων.
- Χριστουγεννιάτικα ἄσματα, παραδοσιακὰ κάλαντα
ἀπὸ ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπικάριη ὁμιλία τοῦ ὑπευ-
θύνου τῶν Ἐπάλξεων.

Εἴσοδος ἐλεύθερη.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώστες μας τῶν γύρω πε-
ριοχῶν νὰ παρευρεθοῦν στὴν ἐκδήλωση αὐτὴ πρὸς
κοινὴ ὅλων ἀγαλλίαση καὶ ὠφέλεια.

Ψάλσιμο καλάντων

Ἡ νεολαία τῶν Ἐπάλξεων θὰ ψάλλῃ καὶ φέτος τὰ
κάλαντα κατὰ τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς τῶν τριῶν
μεγάλων ἑορτῶν σὲ διάφορες περιοχὲς τῶν Ἀθηνῶν,
ὅπως στὸ Γαλάτσι καὶ στὸν Καρέα.

Παρακαλοῦνται ὅσοι καὶ ὅσες ἐνδιαφέρονται νὰ
συμμετάσχουν νὰ ἐπικοινωνήσουν τὸ συντομώτερο
μὲ τὰ γραφεῖα τῶν Ἐπάλξεων στὸ τηλέφωνο 210-
5230948 γιὰ περισσότερὲς πληροφορίες καὶ γιὰ τὴν
διεξαγωγή τῶν προβῶν, πού γίνονται κάθε Σάββατο
καὶ ὥρα 8:00 μ.μ. στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῶν Ἐπάλ-
ξεων.

Εἰδικὴ ἐκκλήση

Ἡ Διοίκηση τῶν Ἐπάλξεων εὐχόμαστε ἀπὸ καρ-
διάς σὲ ὅλα τὰ ἀρωγὰ μέλη μας καὶ ἀναγνώστες
«**Εὐλογημένα Χριστοῦγεννα καὶ Εἰρηνικὸ τὸ Νέο**
Ἔτος». Ταυτοχρόνως, κάνουμε ἐκκλήση σὲ ὅλους μὲ
τὴν εὐκαιρίαν τῶν ἑορτῶν νὰ συνδράμουν οικονομικῶς
τὶς Ἐπάλξεις γιὰ τὴν συνέχιση τῆς ἐκδόσεώς των καὶ
τὴν ἐπιτέλεση τοῦ ἱεραποστολικοῦ καὶ κοινωνικοῦ
ἔργου των. Πρὸς διευκόλυνση ἀποστέλλονται συνημ-
μένως καὶ σχετικὲς ταχυδρομικὲς ἐπιταγές, τὶς ὁποῖες,
ἀφοῦ ὁ καθεὶς τὶς συμπληρώσει μὲ τὸ ὄνοματεπώνυ-
μό του καὶ τὸ ποσὸν πού προαιρεῖται, νὰ τὶς ἀπο-
στείλῃ ταχυδρομικῶς στὴ γνωστὴ διεύθυνση τῶν
Ἐπάλξεων («Ἐπάλξεις», Ζήνωνος 3, β' ὄροφος, Τ.Κ.
104 31 Ἀθήνα).

Ναί, ὑπάρχει σωτηρία

Δεινὴ, ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώστες, δεινὴ, ἄσχημη
καὶ καταστρεπτικὴ εἶναι ἡ κατάσταση πού βρί-
σκεται ἡ χώρα μας. Παντοῦ χρέη, πολλὰ χρέη στὸ
ἐσωτερικὸ καὶ στὸ ἐξωτερικὸ. Ἀνεργία, ἀνασφάλεια,
ἄγχος, ἀπογοήτευση καὶ γενικὸς μα-
ρασμός. Δὲν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι πού
παίρνουν τὸν δρόμο τῆς ξενιτιάς,
γιὰ νὰ βροῦν ἓνα κομμάτι ψωμί.
Ἄλλοι ψάχνουν τὸν 21ο αἰῶνα στὰ
σκουπίδια νὰ βροῦν λίγη τροφὴ καὶ
δυστυχῶς μερικοὶ συμπατριῶτες
μας, πνιγμένοι ἀπὸ τὰ χρέη καὶ τὰ
οἰκογενειακὰ βάρη, θέτουν τέρμα
στὴν ζωὴ των, μὲ ὃ τι αὐτὸ συνεπά-
γεται γιὰ τὴν οἰκογένειάν των καὶ τὴν
γύρω κοινωνία.

Παντοῦ, λοιπόν, δυστυχία, μιζέ-
ρια, πόνος, ἀρρώστειες καὶ μαῦρη
ἀπελπισία. Τόση εἶναι ἡ ἀπογοήτευ-
ση ὅλων, πού εἶναι δύσκολο ν' ἀνα-
ζητήσῃ κανεὶς σάνίδα σωτηρίας.
Ὅλοι ζοῦν μὲ τὴν ἀγωνία μήπως τὰ
χειρότερα εἶναι ἀκόμη μπροστά.
Ἀπὸ τὴν ὥρα μάλιστα πού ἔγιναν μερικῶς γνωστοὶ οἱ
δυσβάσταχτοι ὅροι τῶν μνημονίων, ἡ ὑπαγωγή μας στὸ
ἀγγλικὸ δίκαιο, ἡ μείωση τῆς ἐθνικῆς μας κυριαρχίας

καὶ ἡ ἀφαίμαξη ὅλων, κάθε ἐλπίδα γιὰ ἀνάκαμψη, ἀνά-
πτυξη καὶ βελτίωση ἐξέλιπε παντοῦ.

Μᾶς ἔχουν δέσει χειροπόδαρά τόσο σφικτὰ, ὥστε κά-
θε προσπάθεια γιὰ ἀποδέσμευση φαίνεται μάταιη. Τὸ
δὲ παράξενο εἶναι ὅτι, ἐνῶ οἱ
θιασῶτες τῶν μνημονίων καὶ οἱ ὑπη-
ρέτες τῆς ἐθνικῆς ὑποτέλειας συνερ-
γάζονται καὶ ἀμιλλῶνται μεταξύ
των στὴν ἐνδοτικότητα πρὸς τοὺς
ξένους τοκογλύφους, οἱ ἀντιμνημο-
νιακὲς πολιτικὲς παρατάξεις δὲν
μποροῦν νὰ συνεργαστοῦν, λόγῳ
ιδεολογικῶν διαφορῶν, λὲς καὶ οἱ
διάφορες ιδεολογίες εἶναι ἀνώτερες
ἀπὸ τὴν σωτηρία τῆς πατρίδος καὶ
τὴν πρόοδο τῆς κοινωνίας.

Καὶ ὅμως, ἀνάμεσα στοὺς τόσους
ἀπελπισμένους καὶ βασανισμένους
ὑπάρχομε καὶ μερικοὶ, οἱ ὁποῖοι,
ἐνῶ βρισκόμαστε στὴν ἴδια δεινὴ κα-
τάσταση, ὅπως ὅλοι οἱ συμπολίτες
μας, καὶ ὑφιστάμεθα τὶς ἴδιες ταπει-
νώσεις καὶ ταλαιπωρίες, ἐν τούτοις
διατηροῦμε μέσα μας μιὰ βέβαιη ἐλπίδα, ὅτι, ἂν θελή-
σουμε ὅλοι, ὑπάρχει σωτηρία. Εἶναι ὁρατὴ, ἀπτή καὶ βέ-

συνέχεια στή σελ. 2

Ὁ Πρωτομάρτυς καὶ Ἀρχιδιάκονος Στέφανος καὶ ἡ ἀποστολή του

(ἀπὸ τὴν εἰσαγωγή στὸ ὁμώνυμο βιβλίον τῶν «Ἐπάλξεων»)

Στὶς 27 Δεκεμβρίου ἡ Καθολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλη-
σία, ὡς γνωστόν, ἐορτάζει τὴν μνήμη τοῦ Πρωτο-
μάρτυρος καὶ Ἀρχιδιάκονου Στεφάνου. Ἡ σύμπτω-
ση τῆς ἐορτῆς αὐτῆς ἀμέσως μετὰ τὴν μεγάλη ἐορτὴ τῆς
τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως εἶναι συμβολικὴ. Κατὰ τὰ Χρι-
στοῦγεννα μὲν ἐορτάζομε τὴν κάθοδο ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
τὴν Ἑνσάρκωση καὶ τὴν Γέννηση τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἀμέ-
σως δὲ μετὰ ἐορτάζομε τὴν ἀνοδο πρὸς τὸν οὐρανὸ τῆς
ψυχῆς τοῦ πρώτου Μάρτυρος καὶ Ἀρχιδιάκονου Στεφά-
νου.

Ἔτσι, φανερῶνεται ἡ ἀλήθεια τῆς ῥήσεως τοῦ Μεγά-
λου Ἀθανασίου «ὁ Θεὸς ἐγένετο ἄνθρωπος ἵνα Θεὸν τὸν
ἄνθρωπον ποιήσῃ». Ἀς σημειωθῇ, μάλιστα, ὅτι στὴν ἀρχὴ
ὁ Ἅγιος Στέφανος ἐτίματο στὶς 26 Δεκεμβρίου ἀλλὰ
ἐπειδὴ οἱ Πατέρες ἔθεσαν τὴν 26^η Δεκεμβρίου ὡς ἡμέρα
τιμῆς τῆς Μητέρας τοῦ Κυρίου ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου Μάρ-
τυρος μετετέθη στὶς 27 Δεκεμβρίου, χωρὶς νὰ θιγῇ ἡ συμ-
βολικὴ σημασία της.

Τὰ περὶ τοῦ βίου, τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς πολιτείας τοῦ
Ἁγίου Στεφάνου εὐρίσκονται γραμμένα καθαρῶτατα
στὰ πρῶτα κεφάλαια τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.
Ποιά δὲ ἀξία δίδει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία στὴν μεγάλη

αὐτὴ ἀγία προσωπικότητα διατρανώνεται στὰ λειτουρ-
γικὰ κείμενα τῆς ἐορτῆς, τὰ ὁποῖα μὲ εἰσαγωγή καὶ ἐρμη-
νευτικὸ λεξιλόγιο ἔχουν ἤδη ἐκδοθῇ σὲ ἰδιαίτερο βιβλια-
ράκι, τὸ ὁποῖο διανέμεται ἀπὸ τὶς «Ἐπάλξεις».

Στὸ ἄρθρο αὐτὸ ἀναλυθῇ τὸ ἀκριβὲς ἔργο καὶ ἡ συγ-
κεκριμένη ἀποστολὴ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου πρὸς ὠφέλεια
ὅλων μας. Γιὰ νὰ κατανοήσουμε, ὅμως, τὸ ἔργο τοῦ Ἁγ.
Στεφάνου, πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας τὸ πολλαπλὸ
ἔργο τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τομέας τοῦ ὁποῖου ἀνε-
τέθη ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων στὸν Ἅγιο Στέφανο καὶ στοὺς
ἄλλους διακόνους. Πράγματι, ὑπῆρξαν κατὰ τὸ πα-
ρελθὸν ἀλλὰ καὶ στὶς ἡμέρες μας πολλὲς καὶ ἀντιφα-
τικὲς γνώμες γιὰ τὴν ὑφὴ καὶ τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἰουδαῖζοντες π.χ. Χριστιανοὶ θεωροῦσαν τὴν
Ἐκκλησία ὡς συνέχεια τοῦ ἐβραϊκοῦ ναοῦ καὶ τὸ ἔργο
τῆς ὡς συνέχεια τῆς λευιτικῆς ἱερωσύνης τοῦ ἐβραϊκοῦ
τελετουργικοῦ. Εἶναι γνωστό, ἄλλωστε, πόσο οἱ προ-
ασπιστὲς αὐτοὶ τῆς περιτομῆς δυσκόλεψαν τὸ ἔργο τῆς
Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα τὴν ἀποστολὴν τοῦ Ἀποστόλου
Παύλου, ὁ ὁποῖος, γιὰ νὰ τοὺς ἀποκρούσῃ, συνεχῶς τοὺς
ὑπενθύμιζε ὅτι ὁ Κύριος ὡς ἄνθρωπος δὲν προέρχεται

συνέχεια στή σελ. 2

Νέοι καὶ σύγχρονοι ἀγῶνες

(ἀπὸ τὴν ὁμιλία τῆς φιλολόγου κ. Σοφίας Μπεκρῆ
στὶς 18/11 στὶς «Ἐπάλξεις»)

Κατ' ἀρχὰς νὰ σταθοῦμε στὴν ἔννοια «νέος». Τὸ
νέο προκύπτει ἀπὸ τὸ παλαιὸ μὲ τρεῖς τρόπους:
εἴτε μὲ καταστροφή τοῦ παλαιοῦ, εἴτε μὲ ὁμαλή-
φυσικὴ διαδοχὴ, εἴτε μὲ ἐπανάσταση. Στὴν ἱστορία καὶ
στὴν κοινωνιολογία ἀναφέρονται ὅλες οἱ ἐκδοχές. Στὴν
περίπτωσιν π.χ. τοῦ Κάϊν (Κάϊν = καινούργιος), πού σκό-
τωσε τὸν Ἀβελ, τὴν θέση τοῦ παραδοσιακοῦ, τοῦ πα-
λαιοῦ (τῆς κτηνοτροφικῆς οἰκονομίας πού ἀντιπροσώ-

συνέχεια στή σελ. 4

Ἀντικοινωνικὲς αἰρέσεις

Ὡς γνωστόν, ἡ ἀληθινὴ καὶ ὑγιαίνουσα διδασκαλία
τῆς καθολικῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι μία καὶ ἀναλλοί-
ωτη. Διακρίνεται ὅμως σὲ τρεῖς ἐπιμέρους κατευ-
θύνσεις, πρὸς τὸν Θεό (ὀρθὸ δόγμα, θερμὴ πίστις, προσευ-
χὴ, μυστήρια), πρὸς τὸν ἑαυτὸ μας (ἀληθινὴ ζωὴ, νηστεία,
ἄσκησις, ὑπομονή, ταπεινὴσιν, ἐνάρετος βίος) καὶ πρὸς τοὺς
ἄλλους (εἰρηνικὴ, δίκαιη πολιτεία, κοινωνία ἀγάπης, φι-
λαλληλία καὶ κοινωνία ἀγάπης). Εὐρύτερη ἀνάλυση τοῦ
τριπλοῦ ἀλλὰ ἐνιαίου σωτηριώδους ἔργου τῆς Ἐκκλησίας
γίνεται σὲ ἄλλη στήλῃ τοῦ παρόντος φύλλου μὲ τίτλο «Ὁ

συνέχεια στή σελ. 3

Ναί, υπάρχει σωτηρία

συνέχεια από τη σελ. 1

βαιη. Μόνο πού ή σωτηρία αυτή δέν προέρχεται ἀπ’ τούς ἀλλοπρόσαλλους κι ἀνεύθυνους πολιτικούς μας, μνημονιακούς ή ἀντιμνημονικούς, οὔτε ἀπό τούς ἀσχετους δήθεν εἰδήμονες, οὔτε ἀπό τὰ συνεχῶς παπαγαλίζοντα μέσα ὁμαδικῆς ἐνημερώσεως καί ἀσφαλῶς οὔτε ἀπό τόν παραπαίοντα ἀλλοσυγκρούμενο καταναλωτικό καί πολλαπλῶς ἐξαρτημένο ἑλληνικό λαό.

Δυστυχῶς, αὐτός ὁ λαός, ὁ ὑπέροχος ἑλληνικός λαός, μέ τήν τόση πλοῦσια πολιτισμική καί ἀγωνιστική παράδοση ἀφέθηκε, ἐκὼν ἄκων, νά καθοδηγηθῇ καί νά κυβερνηθῇ ἀπό ἄχρηστους καί ἄχριστους ἡγέτες. Παρόλον ὅτι ἀπό τήν σύσταση τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους διεπίστωνε ὅτι οἱ κυβερνῶντες ἦσαν ξένοι καί ἀλλότριοι ἀπό τίς ἑλληνορθόδοξες παραδόσεις καί ἀσχετοι ἢ μᾶλλον ἀντίθετοι πρὸς τήν κοινωνική καί κοινοτική ὀργάνωση τοῦ δημοσίου βίου, τούς ψήφιζε καί τούς ξαναφήφιζε, μὴν ἔχοντας νά ἐκλέξῃ κάτι διαφορετικό, ἀφοῦ ὅλα τὰ κόμματα εἶχαν καί κάποια ξενική ἐξάρτηση (φιλοαγγλικό, φιλογαλλικό, φιλωρώσικο καί ἀργότερα φιλογερμανικό, φιλοαμερικάνικο, φιλοκινέζικο κ.λπ). Ὅποιο λοιπόν καί νά ψήφιζε κάθε φορὰ, τήν ἴδια προβατόσχημη καί ἀντικοινωνική συμπεριφορὰ θὰ ἀντιμετώπιζε.

Ἔτσι, φτάσαμε ὅχι ἀπλῶς στοῦ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ ἀλλὰ ἤρῃ ἔχουμε ἀρχίσει τὸ κατακύλισμα χωρὶς προοπτική σταματημοῦ. Ἡ σωτηρία, λοιπόν, δέν θὰ προέλθῃ οὔτε ἀπό τούς πολιτικούς οὔτε ἀπό τούς πολῖτες, γιατί οἱ μὲν πρῶτοι δέν τήν θέλουν, οἱ δὲ δεῦτεροι εἶναι ἀσχετοι, ἀνοργάνωτοι καί ἀπρόθυμοι να τήν ἐπιδιώξουν. Καί ὁμως, ἡ σωτηρία εἶναι ἐδῶ, εἶναι ἀνάμεσά μας. Τὴν ἐξαγγέλλουν οἱ Ἄγγελοι, οἱ Ἅγιοι καί οἱ ἀγωνιστές. Τὴν πρωτοεξηγγεῖλε ὁ Ἄγγελος στοὺς βοσκούς τῆς Βηθλεέμ («Ἐτέχθη ἡμῖν Σωτὴρ»). Καί οἱ βοσκοὶ πῆγαν στὸ σπήλαιο καί εἶδαν τὸν τεχθέντα Βασιλέα καί Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Σ’ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμή θὰ ἤθελε νά παρευρίσκετο καὶ ὁ ἐθνικός μας ποιητὴς Κωστής Παλαμᾶς: «Νά ’μουν τοῦ στάβλου ἐν’ ἄχυρο, ἓνα φτωχὸ κομμάτι, τὴν ὥρα π’ ἀνοίγῃ ὁ Χριστὸς στὸν ἥλιο Του τὸ μάτι».

Ἀπ’ τὴν στιγμὴν αὕτῃ καί μέχρι σήμερα εἶτε στὴν φάτνη, εἶτε στὶς ἀκτὲς τῆς Τιβεριάδος εἶτε στὸ Σταυρὸ εἶτε στὴν Ἀνάσταση ὁ Σωτὴρας καί Παντοδύναμος Βασιλέας Χριστὸς εἶναι αἰεὶ ὦν καί τὰ πάντα ἐνεργῶν πρὸς σωτηρία ὅλων. Αὐτὸς ἔσωσε ὄχι μόνον παγγενὴ τὸν Ἀδὰμ ἀλλὰ καί τὸ ἔθνος μας τόσες φορές. Αὐτὸς δύναται νά μᾶς σώσῃ καί τώρα, φτάνει ἐμεῖς οἱ Νεοέλληνες νά ἀκολουθήσουμε τὴν σταυροαναστάσιμη πορεία πού ἐκεῖνος χάραξε, γιὰ νά πετύχομε τὴν σωτηρία καί ἀπὸ τὰ παρόντα δεινὰ καί ἀπὸ τὰ μέλλοντα.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὅλοι ὅσοι πιστεύομε ὀρθόδοξα στὸν Χριστὸ οφείλομε νὰ βιώνομε τὴν ἀγαπητικὴ ζωὴ καί τὴν κοινοτικὴ πολιτεία, πού Ἐκεῖνος μᾶς ἐδίδαξε καί οἱ Πατέρες ἐφήρμοσαν. Ἐξω, λοιπόν, ἡ ξενομανία, ἡ καταναλωτικὴ μανία, ἡ ἐπίδειξη, ἡ κομματικὴ ἐξάρτηση, ἡ ὀργανωσιακὴ καί τυφλὴ ὑπακοὴ σὲ ψευτοαρχηγούς. Ἐξω ὅλες οἱ λεγεῶνες, ὅπως εἶχαμε γράψει στὸ προηγούμενο φύλλο. Ἀπ’ τὴν ἄλλῃ μεριά, χρειάζεται περισσότερη πνευματικὴ ζωὴ, μεγαλύτερη προθυμία γιὰ κοινωνικὴ ζωὴ καί δράση καί πρὸ παντὸς γιὰ ἀλληλοβοήθεια καί κοινὲς ἐνοριακὲς δραστηριότητες γιὰ τὸ καλὸ ὅλων. Πολλὰ μπορούμε νά κάνουμε ὅλοι ἐὰν συνεργαστοῦμε καί δράσουμε ἀπὸ κοινοῦ στὴν γειτονιά μας, στὴν ἐνορία μας, στὸ χωριό μας, στὴν πόλη μας. Καί αὐτὸ πρέπει νά γίνῃ τώρα ἀμέσως. Διότι, ἐὰν περάσουν ἀκόμη μερικοὶ μῆνες καί ἐφαρμοστοῦν ὅλα τὰ καταστρεπτικὰ μέτρα πού ἡ τρὴκα μᾶς ἐπιβάλλει καί οἱ πολιτικοὶ μας τὰ ἀποδέχτηκαν, τότε δέν θὰ μπορούμε οὔτε κἂν νά συνεννοηθοῦμε, γιατί ὅλα θὰ ἐλέγχονται, οὔτε κἂν νά ξεμυτίσουμε, γιατί τὰ πάντα καί οἱ πάντες θὰ παρακολουθοῦνται.

Ταυτοχρόνως, ἀπὸ τώρα πρέπει νά ψάχνομε μεταξὺ τῶν γειτόνων, τῶν ἐνοριτῶν, τῶν συμπολιτῶν μας δοκιμασμένους στὴν τιμιότητα ἱκανοὺς καί πιστοὺς ἀνθρώπους καί νά τούς προωθήσουμε γιὰ τὴν ἀνάληψη τῆς διακυβερνήσεως τῆς χώρας, γιατί χωρὶς καλοὺς ποιμένες οἱ λύκοι χορεύουν ἀλλὰ καί οἱ καλοὶ ποιμένες δέν μποροῦν νά προέλθουν ἀπὸ ξενόφρονα καί ἐτερόχρωμα κόμματα ἀλλὰ μέσα ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῶν ἀγωνιζομένων χριστιανῶν.

Ἐμπρός, λοιπόν, ἀγαπητοί μας ἀναγνώστες. Ὁ Σωτὴρας εἶναι ἐδῶ καί ἡ σωτηρία εἶναι ἐδῶ, φτάνει καί ἐμεῖς νά εἴμαστε ὅλοι μαζί ἐδῶ, μέ τὸν Σωτῆρα δηλαδὴ καί μέ ὅλους τούς ἄλλους πού θέλουν τὴν σωτηρία. Μὲ τίς ἐνθαρρυντικὲς αὐτὲς σκέψεις εὐχόμαστε σ’ ὅλους «Καλὰ καί Εὐλογημένα Χριστοῦγεννα» καί «Ἀγωνιστικὸ τὸ Νέο Ἔτος».

Ἡ ἐνορία ἀπαραίτητη γιὰ τὴν οἰκογένεια

Κων. Γανωτῆ, φιολόγου-συγγραφέως

Τί ώραία σκηνή! Ἐνα ζευγάρι νεόνυμφοι μετὰ τὸ μυστήριο καί τὰ συγχαρητήρια πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι κατεβαίνουν τὰ σκαλιὰ τῆς Ἐκκλησίας καί πηγαίνουν νά κατοικήσουν στὸ σπιτικό τους. Εἶναι πιά καί οἱ δυό τους μιὰ οἰκογένεια. ἡ ἀγάπη πού ἔχουν ὁ ἓνας στὸν ἄλλον κυριεῦει ὁλόκληρη τὴν ψυχὴ τους, τὰ ὄνειρά τους γιὰ τὸ μέλλον ἀλλὰ καί τὸν τρόπο πού βλέπουν τὸν ἄλλο κόσμο. Ὅλος ὁ κόσμος τούς φαίνεται ὁμορφος, ἡ ἀγάπη τους ἀπλώνεται σὲ ὅ τι τούς περιβάλλει. Ἀπὸ δύο ἄτομα πού ἦταν πρὶν ἀπὸ λίγο ἕγιναν τώρα μιὰ οἰκογένεια, μιὰ οἰκογένεια δύο προσώπων, πού εἶναι ἐνωμένα μέ τὴν ἀγάπη τους σ’ ἓνα καινούργιο πρόσωπο, τὴν οἰκογένεια.

Στὴν παλιὰ παραδοσιακὴ κοινωνία καί τὰ πρόσωπα τῆς οἰκογένειας ἦταν γνωστὰ καί ἀγαπητὰ καί ἡ ἴδια ἡ οἰκογένεια ὡς κοινωνικὸ πρόσωπο. Ἔτσι, ἡ καινούργια οἰκογένεια ἀκτινοβολοῦσε καί ἀντλοῦσε καί ἀγάπη καί ἀναγνώριση καί ἐκτίμηση ἀπὸ τὴν κοινωνία. Καί ὅπως συνέβαινε καί πρὶν ἀπὸ τὸν γάμο, ἡ νέα οἰκογένεια ἐξακολουθεῖ νά τρέφεται μέ τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ τῆς κοινωνίας, νά συμμετέχει δηλαδὴ στὴν θρησκευτικὴ, ἐθνικὴ καί κάθε ἄλλῃ ζωὴ τῆς κοινωνίας.

Ἔτσι, ἡ καινούργια οἰκογένεια γίνεται ἓνα καράβι πού ταξιδεύει ἀνάμεσα σὲ μιὰν ἀρμάδα τραγουδῶντας ἀπὸ τὸ αἶσθημα ἀσφάλειας πού ἀναπνέει. Γίνεται ἓνα δεντράκι πού φυτεύεται καί αὐξάνει, γιὰ νά γίνει ἓνας μέγας πλάτανος στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ. Κι ὁμως δέν θ’ ἀργήσει νά καταλάβει ἡ οἰκογένεια πῶς εἶναι ἓνα μαντρί κυκλωμένο ἀπὸ ἀγριους λύκους. Οἱ ἀτίθασες ἐπιθυμίες τους ἀπὸ μέσα καί ὁ φθόνος τοῦ κόσμου ἀπ’ ἔξω, οἱ δυσκολίες αὐτῆς τῆς ζωῆς, πού εἶναι βαρύτερες ὅταν

ἀπειλοῦν ἀκόμα, κάνουν τὸ καράβι νά κινδυνεύει, τὸ δεντράκι νά σαρώνεται ἀπ’ τούς ἀνέμους.

Τότε εἶναι πού ἀνακαλύπτουν ὁ ἓνας τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἄλλου, τὰ θεωρεῖ μάλιστα ὡς προσωπικὲς ἐπιθέσεις ἐναντίον του καί συχνὰ ἀναλαμβάνει τὴν πρωτοβουλία νά πατάξει τὸ ἐλαττωμα. Ἔτσι ἀρχίζουν οἱ γκρίνιες καί ἡ διάσταση ἀνάμεσα στὸ ζευγάρι. Καί σὲ λίγο ἔρχεται καί τὸ διαζύγιο. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει πάντα στὴν καρδιά του τὸν Παράδεισο. Ἔτσι, κάθε χαρὰ τὴν αἰσθάνεται αἰώνια καί ἀσφαλὴ. Δὲν ὑποπτεύεται τὸ κακὸ, ἀκόμα κι ὅταν ὁ ἴδιος εἶναι κακός. Γι’ αὐτὸ, ὅλοι εὐχονται στὰ ζευγάρια «βίον ἀνθόσπαρτον» καί τὰ ἴδια τὰ ζευγάρια τὸ πιστεύουν καί τὸ προσδοκοῦν.

Κι ὁμως ὁ Θεός, βγάζοντας τούς Πρωτοπλάστους ἀπ’ τὸν Παράδεισο, τοὺς προειδοποίησε γι’ ἀγκάθια καί τριβόλια, γιὰ ἰδρώτες καί πόνους καί ὑποταγές. Καί μαζί μ’ ὅλα αὐτὰ τὰ ζοφερά τοὺς εὐαγγελίστηκε τὴν συντιβὴ τῆς κεφαλῆς τοῦ διαβόλου καί μάλιστα ἀπὸ τὴν γυναικα. Δηλαδὴ τοὺς εὐαγγελίστηκε τὸ τέρμα τῶν δακρῶν καί τὴν ἐπάνοδο τῶν ἀνθρώπων στὸν Παράδεισο, τώρα χωρὶς φῖδια καί διαβόλους. Καί ἡ προειδοποίησῃ ἐπαληθεύεται στὴν ζωὴ μας. Πῶς ὁμως οἰκονομεῖ ὁ Θεὸς τὸν τελικὸ θρίαμβο τῶν πλασμάτων του;

Μᾶς ἔδωσε ἀπὸ πολὺ παλιὰ ἓναν μεγαλειώδη καί συνταρακτικὸ συμβολισμό τοῦ τρόπου τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. Αὐτὸς εἶναι ὁ κατακλυσμός. Ἐβαλε τοὺς εὐσεβεῖς, τὴν οἰκογένεια τοῦ Νῶε, μέσα στὴν κιβωτὸ καί τοὺς ἔσωσε. Ὑποσχέθηκε ὁμως ὕστερα πῶς δέν θὰ ξανακάνει κατακλυσμὸ καί τὸ ἐπιβεβαίωσε μέ τὸ οὐράνιο τόξο.

Αὐτὸ πού συμβόλιζε ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε ἔγινε πραγματικότητα μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, δηλαδὴ τὴν Πεντηκοστή. Εἶναι ἡ ἵδρυση τῆς Ἐκκλησίας. *(συνεχίζεται)*

Ὁ Πρωτομάρτυς καὶ Ἀρχιδιάκονος Στέφανος καὶ ἡ ἀποστολή του

συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 1

ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ Λευῒ, ὥστε νά εἶναι φορέας τῆς λευϊτικῆς ἱερωσύνης, ἀλλὰ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰουδα καί προσφέρει, σύμφωνα μέ τὴν βασιλικὴ ἱερωσύνη, τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς τε καὶ σωτηρίας.

Οἱ δὲ Χριστιανοί, πού εἶχαν ἐπηρεαστῇ ἀπὸ τὸν στωϊκισμό, τὸν νεοπλατωνισμό καί γενικὰ ἀπὸ τὸν ἰνδουϊσμό, ἐξέλαβαν τὸν χριστιανισμό ὡς μία θεωρία πού ἐνισχύει τὸν ἄνθρωπο νά ἀποφύγῃ τὴν ὕλη, τὸν κόσμο καί τὴν ἐνασχόληση μέ τὰ κοινὰ. Ἄλλοι δέ, θεώρησαν τὴν Ἐκκλησία ὡς μία στρατιὰ τοῦ καλοῦ πού ἀγωνίζεται κατὰ τοῦ κακοῦ ὄχι μόνον πνευματικά ἀλλὰ καί στρατιωτικά, σύμφωνα μέ τίς ἀρχές τοῦ δυῖσμοῦ.

Ἀπ’ τὴν ἄλλῃ μεριά, οἱ λατινίζοντες πρέσβευαν καί δυστυχῶς ἀκόμη πρεσβεῦουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία, θεία ἐξουσία–κράτος Θεοῦ, πού πρέπει νά ἐπιβάλλῃ πάνω στὴν γῇ τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ. Τὰ δὲ γερμανικὰ φύλα μέ δυσκολία δέχονται τὴν ἔννοια «Ἐκκλησία» καί ὅσοι τὴν δέχονται, τὴν κατανοοῦν ὡς μία ἀναγκαία κατάσταση γιὰ τὴν ἀνύψωση τοῦ ἀτόμου διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἐντολῶν καί τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Ἄλλοι δὲ λαοί, ἀναλόγως πρὸς τὴν πνευματικὴ καί κοινωνικὴ των κατάστασῃ, διαφορετικά καί τίς περισσότερες φορές ἀντιφατικὰ καταλαβαίνουν τὴν ὕφῃ καί τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐμεῖς, ὁμως, ὡς Ὀρθόδοξοι χριστιανοί, πρέπει πάντοτε νά ἀναζητοῦμε τί ὁ Κύριος, οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Πατέρες λέγουν γιὰ τὴν Ἐκκλησία καί τὸ ἔργο της. Κοινὴ σὲ ὅλους αὐτοὺς πεποίθησῃ εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὡς σῶμα Χριστοῦ παρατεινόμενο στοὺς αἰῶνες συνεχίζει ἐν χώρῳ καί χρόνῳ τὴν ζωὴ καί τὴν πολιτεία μέχρις συντελείας τῶν αἰώνων. Ἐπομένως, τὸ ἔργο της ὡς ἀπόρροια τοῦ τριπλοῦ λειτουργήματος τοῦ Κυρίου εἶναι ἀγιαστικό, μορφωτικό καί ἀγαπητικό–κοινωνικό. Καί γιὰ μὲν τίς δύο πρῶτες ἀποστολὲς εἶναι ὑπεύθυνοι οἱ πρεσβύτεροι καί οἱ ἐπίσκοποι, γιὰ δὲ τὴν τρίτῃ οἱ πάσης φύσεως διάκονοι.

Τὸ τριπλὸ αὐτὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας φαίνεται στὸ δεύτερο κεφάλαιο τῶν Πράξεων, ὅπου ὅλοι οἱ πιστοί, Ἀπόστολοι καί λαός, «ἦσαν δὲ προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν ἀποστόλων καὶ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου



πεζῶν)· ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσομεν.» (Πράξ. Στ’, 3-4).

Ἄρα, τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι: α) πνευματικὸ–λατρευτικό (προσευχὴ–μυστήρια), β) μορφωτικό (διακονία τοῦ λόγου), καί γ) κοινωνικὸ (διακονία τῶν πιστῶν). Τὸ ἔργο λοιπὸν τοῦ ἀποστόλου Στεφάνου καί τῶν ἄλλων διακόνων ἦταν ἡ διακονία τῶν πιστῶν στὶς βιοτικές των ἀνάγκες. Ἐπειδὴ, ὁμως, ὁ Ἅγιος Στέφανος ἦταν φωτισμένος καί προικισμένος μέ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, βοηθοῦσε καί στὸ κήρυγμα καί στὴν διδαχὴ. Γι’ αὐτὸ ἀκριβῶς φάνηκε καί ἐπικίνδυνος στὸ ἑβραϊκὸ, ἄδικο καί ὑποκριτικὸ κατεστημένο, γιατί, ὅπως οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν, ὁ Ἅγιος Στέφανος μέ τὴν πνευματικὴ καί τὴν κοινωνικὴ του προσφορὰ ἐκήρυττε ὅτι «*Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος οὗτος καταλύσει τὸν τόπον τοῦτον καὶ ἀλλάξει τὰ ἔθνη ἀπὲρδωκεν ἡμῖν Μωϋσῆς*» (Πράξ. Στ’, 14).

Οἱ Ἑβραῖοι, δηλαδὴ, δὲν ἐθίγησαν τόσο ἀπ’ τὴν ἀπλὴ περὶ Χριστοῦ διδασκαλία ὅσο ἀπ’ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Χριστός, ὡς βασιλεὺς οὐρανοῦ καί γῆς, διδάσκει τὴν ἀγάπῃ καί ὄχι τὴν ἐκμετάλλευσῃ μετὰξὺ τῶν ἀνθρώπων, μεταβάλλοντας ὅλα τὰ ἦθῃ καί τὰ ἔθιμα ἀνθρώπων καί λαῶν πρὸς σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

(συνεχίζεται)



+ Μάξιμος, Πατριάρχης Βουλγαρίας

Ο Πατριάρχης της Βουλγαρικής Ορθόδοξης Εκκλησίας Μάξιμος εκοιμήθη την Τρίτη 6 Νοεμβρίου, μετά από σαράντα ένα έτη πατριαρχίας. Η κατάσταση της υγείας του 98χρονου Πατριάρχη Μάξιμου, ο οποίος «έφυγε» από καρδιακή ανεπάρκεια, απασχολούσε εδώ και μία εβδομάδα τον βουλγαρικό Τύπο.

Στις 4 Ιουλίου 1971, ο τότε Μητροπολίτης Λόβετς Μάξιμος εξελέγη, στη Σόφια, Πατριάρχης της Βουλγαρικής Ορθόδοξης Εκκλησίας. Έχοντας καθοδηγήσει την βουλγαρική εκκλησία πριν την πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού, το κύριο έργο αλλά και πραγματικός άθλος του υπήρξε αδιαμφισβήτητα η υπεράσπιση της ενότητας της Εκκλησίας και η διεύρυνση της επιρροής της Ορθοδοξίας μετά το 1990.

Με αφορμή την εκδήμια του Πατριάρχη Μαξίμου, Βούλγαροι παρατηρητές υπενθυμίζουν το αποστολικό θάρρος, την επιμονή και την υπομονή που επέδειξε κατά την πολύχρονη δοκιμασία της Εκκλησίας εξαιτίας της σχισματικής απόπειρας μιας ομάδας του ανώτερου κλήρου, η οποία προσπάθησε να θέσει υπό αμφισβήτηση τη νομιμότητα της εκλογής της Ιεράς Συνόδου αλλά και του ίδιου επικαλούμενη την επικύρωση της όλης διαδικασίας από την ηγεσία του Βουλγαρικού Κομμουνιστικού Κόμματος.

Το τέλος στην απόπειρα διαίρεσης και διχασμού

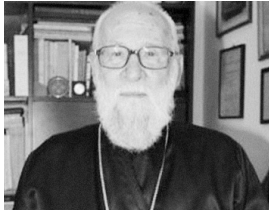
της Βουλγαρικής Εκκλησίας ήρθε στην Πανορθόδοξη Εκκλησιαστική Σύνοδος στη Σόφια, το 1998, όταν ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος, ο τότε Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος Σεραφείμ, ο Ρώσος Πατριάρχης Αλέξιος και οι προκαθήμενοι άλλων Αδελφών Εκκλησιών επιβεβαίωσαν την κανονική εκλογή του Πατριάρχη Μαξίμου.

Χάρη στην πάγια αλληλεγγύη και την ενεργό υποστήριξη, την οποία συνέχιζαν να ασκούν το Φα-νάρι, η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδος όπως και οι υπόλοιπες Αδελφές Εκκλησίες, έγινε δυνατή, τελικά, η πλήρης αποκατάσταση της ενότητας, του ρόλου και του κύρους της Βουλγαρικής Εκκλησίας.

Αυτό συνέβη δια της παρέμβασης της βουλγαρικής Πολιτείας, τον Δεκέμβριο του 2002, όταν διασφαλίστηκε επίσημα, δια του νέου Νόμου Περί των Θρησκευμάτων, ο σημαντικότερος ιστορικός και πνευματικός ρόλος της Ορθοδοξίας ως «πρώτης μεταξύ ίσων» ανάμεσα στα άλλα θρησκευματα στη χώρα αλλά και επισφραγίστηκαν νομοθετικά η αυτονομία, η ανεξαρτησία και η αδιάρρηκτη ενότητα της Βουλγαρικής Ορθόδοξης Εκκλησίας υπό τον Πατριάρχη Μάξιμο, ώστε να μπορέσει η τελευταία να αφιερωθεί ανενόχλητη και ανεμπόδιστη στο άκρως απαραίτητο πνευματικό έργο της.

Ο νέος Πατριάρχης της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Βουλγαρία θα εκλεγεί -κατά πάσα πιθανότητα- τον ερχόμενο Μάρτιο, οπότε αναμένεται να ολοκληρωθούν όλες οι σχετικές διαδικασίες, σύμφωνα με εκτιμήσεις αρμόδιων εκκλησιαστικών πηγών στα βουλγαρικά μέσα.

in.gr



+ Διονύσιος, Μητροπολίτης Λεοντοπόλεως

Ο Σεβ. Μητροπολίτης Γέρων Λεοντοπόλεως κ. Διονύσιος, Γεν. Πατριαρχικός Επίτροπος και Διευθυντής του Περιοδικού «Πάνταινος», κατά κόσμον Ιωάννης Χατζηβασιλείου, έγεννήθη εις Αλεξάνδρειαν τὸ 1929. Τυχάνει πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, μετεκπαιδευθεὶς εἰς Παρισίους καὶ Γενεύην. Ὁμιλεῖ ἐκτὸς τῆς ἑλληνικῆς, τὴν ἀγγλικήν, γαλλικὴν, ρωσικὴν καὶ ἀραβικὴν γλῶσσαν. Ὑπηρετήσεν ὡς ἀρχιγραμματεὺς τῶν πατριαρχείων. Τὸ 1968 ἐξελέγη ἐπί-

σκοπος Ἡλιουπόλεως καὶ ὑπηρετήσεν ὡς Πατρ. Ἐπίτροπος εἰς Κάϊρον ἐπὶ 6 ἔτη. Τὸ 1974 ἐξελέγη Μητροπολίτης Μέμφιδος, ἐνῶ τὸ 1988 κατεστάθη εἰς τὴν Μητρόπολιν Νουβίας καὶ τὸ 1997 εἰς τὴν Μητρόπολιν Λεοντοπόλεως. Ἐκπροσωπεῖ τὸν Θρόνον εἰς διάφορα συνέδρια καὶ θεολογικοὺς διαλόγους. Ὡς εκπαιδευτικὸς ὑπηρέτησε εἰς Αἴγυπτον καὶ Σουδάν εἰς Γυμνάσια καὶ Λύκεια καθὼς καὶ εἰς τὴν Ἀνωτ. Σχ. Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων εἰς Κάϊρον, δίδασκων Ἱστορίαν τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ Δημόσιες Σχέσεις.

Ἐκοιμήθη εἰς Αθήνας τὴν 30^η Αὐγούστου 2012.

Εὐχὲς

Προτάσεις

πρὸς

τοὺς Ποιμενάρχες



Πατέρες Ἅγιοι,

Μαζί με τις ολόθερμες εὐχές μας για «Εὐλογημένα Χριστούγεννα» καὶ «Εἰρηνικὸ νέο Ἔτος» καὶ χαιρετίζοντες τὴν δραστηριοποίηση τοῦ κοινωνικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου σὰς κάνομε καὶ πάλι ἐκκληση νὰ μεριμνήσετε ὥστε:

α) Νὰ ἀναβαθμιστῇ τὸ ἔργο τῆς ἐνορίας μετονομαζομένης σὲ ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα ἢ ἐνοριακὴ ἐκκλησία πρὸς εὐχερέστερη διεξαγωγὴ ὄχι μόνον τοῦ πνευματικοῦ καὶ μορφωτικοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ ἔργου.

β) Νὰ ἐπαναλειτουργήσῃ ὁ θεσμὸς τῶν κοινωνικῶν διακόνων καὶ διακονισῶν εἴτε διὰ τοῦ ἐπαναπροσδιορισμοῦ τῶν ἤδη ὑπαρχόντων λατρευτικῶν διακόνων εἴτε διὰ τῆς ἀναθέσεως τοῦ ἔργου αὐτοῦ σὲ κάποιον πρεσβύτερο οἰκονόμο εἴτε σὲ κάποιον εὐσεβῆ ἐπίτροπο διακονίας. Τόσο ἔχει λησμονηθῇ ἡ πρωταρχικὴ λειτουργία τῶν διακόνων, ὥστε σήμερα νὰ θεωροῦνται οἱ διάκονοι-διάκοι ὡς διακονοῦντες τὸν Μητροπολίτη ἢ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ ὄχι τὶς κοινωνικὲς ἀνάγκες τῶν πιστῶν.

γ) Νὰ ἀναδιοργανωθοῦν τὰ φιλόπρωχα ταμεῖα μετονομαζόμενα κι αὐτὰ σὲ ταμεῖα ἀλληλεγγύης ἢ ἐνοριακῆς διακονίας ἢ ἐκκλησιαστικῆς πρόνοιας κ.λπ., με εὐρύτερο περιεχόμενο καὶ πλουσιώτερη δράση.

δ) Νὰ ἀξιοποιηθῇ ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία με ὀρθολογικὸ προγραμματισμὸ ὑπὲρ τοῦ κοινωνικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας.

ε) Νὰ συμμετέχουν καὶ οἱ εὐεργετούμενοι στὶς κοινωνικὲς δραστηριότητες τῆς ἐνορίας, ὥστε νὰ ὠφελοῦνται καὶ πνευματικῶς.

στ) Νὰ γίνεταῖ συνεχῶς προσπάθεια με ἱεραποστολικὸ ζήλο γιὰ τὴν διαφώτιση καὶ τὴν ἐνημέρωση τῶν ἀλλοδαπῶν, περιηγητῶν, μεταναστῶν καὶ λοιπῶν διαμενόντων στὴν χώρα μας γιὰ τὸν πλοῦτο τῆς ἑλληνοορθόδοξου ζωῆς καὶ πολιτείας.

ζ) Νὰ ἀναδιοργανωθοῦν ἀπὸ τὴν βάση των οἱ ἐνοριακὲς ὁμάδες νεότητος καὶ νὰ διδάσκεται παντοῦ ἡ κοινὴ τῶν Ἑλλήνων γλῶσσα, ἡ γλῶσσα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν λειτουργικῶν κειμένων πρὸς εὐχερέστερη κατανόηση τῶν πλουσίων νοημάτων τῶν λόγων τῶν Πατέρων καὶ τῶν λειτουργικῶν κειμένων καὶ νὰ γεύονται ὅλοι τοὺς μελίρρυντους θησαυροὺς των.

Εὐελπιστοῦντες στὴν ἀνταπόκρισή σας καὶ εὐχόμενοι καὶ πάλι «Καλὰ καὶ Εὐλογημένα Χριστούγεννα» διατελοῦμε με πολὺ σεβασμὸ.

Ἡ Διοίκησις τῶν Ἐπάλξεων

Ἀντικοινωνικὲς αἰρέσεις

συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 1

Πρωτομάρτυς καὶ ἀρχιδιάκονος Στέφανος καὶ ἡ ἀποστολή του».

Ἐδῶ θὰ ἀναφέρουμε τὶς ἀντίθετες πρὸς τὴν υἱαίνουσα κοινωνικὴ διδασκαλία τῆς Ὁρθοδοξίας, δηλαδὴ τὶς κοινωνικὲς αἱρέσεις, γιατί δυστυχῶς δὲν ὑπάρχουν μόνον αἰρετικὲς διδασκαλίες ὡς πρὸς τὸ ὀρθόδοξο δόγμα ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ αἰρετικὲς ἀντικοινωνικὲς διδασκαλίες καὶ πρακτικὲς. Στὴν πραγματικότητα ὅλες σχεδὸν οἱ ἀντιορθόδοξες διδασκαλίες δὲν ἔχουν μόνον λανθασμένες δοξασίες, ἀντίθετες με τὸ ὀρθὸ δόγμα, ἀλλὰ καὶ ἀντικοινωνικὲς διδασκαλίες.

Οἱ Ἀρειανοὶ π.χ. δὲν ἀρνοῦνταν μόνον τὴν θεότητα τοῦ Κυρίου, τὴν προσωπικότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κ. λπ. ἀλλὰ ἀρνοῦνταν καὶ τὴν βασικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ τοῦ σεβασμοῦ τῆς γνώμης τῶν πλειόνων, ἀφοῦ διετύπωναν τὴν ἀποψὴ ὅτι, ὅπως ὁ Θεὸς Πατὴρ εἶναι Ἐνας καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑποτάσσονται σ’ Αὐτόν, ἔτσι καὶ στὴν γῆ ἕνας εἶναι ὁ Βασιλέας καὶ ὅλοι πρέπει νὰ ὑποτάσσονται σ’ Αὐτόν. Οἱ σημερινοὶ μάλιστα συνεχιστὲς τοῦ Ἀρείου, οἱ ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, προχωροῦν πιὸ πέρα, διδάσκοντες ὅτι ἔνδειξη ὅτι ὁ Θεὸς εὐαρεστεῖται ἀπὸ κάποιον εἶναι ἡ ὑπαρξὴ σ’ Αὐτόν πολλοῦ πλούτου, ἀδιαφοροῦντες πῶς ἀποκτήθηκε ὁ πλοῦτος αὐτός.

Τὸ ἴδιο ὡς πρὸς τὸν πλοῦτο δέχονται καὶ οἱ Προτεστάντες, οἱ ὅποιοι μάλιστα εἶναι θιασῶτες τῆς ἀτομικῆς σωτηρίας καὶ τῆς καπιταλιστικῆς συμπεριφορᾶς. Ἀπ’ τὴν ἄλλη μεριὰ, ὁ παπισμὸς, παράλληλα με τὴν ἀντιορθόδοξο διδασκαλία περὶ τοῦ filioque, τοῦ ἀλαθῆτους καὶ τὶς λοιπὲς κακοδοξίες («ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα»), ἐφαρ-

μόζει τὸ ἀπάνθρωπο φεουδαρχικὸ σύστημα, πού τόσο κακὸ ἔκανε σ’ ὅλους τοὺς Λαοὺς.

Ὡς γνωστόν, ἡ φεουδαρχία πρεσβεῖε ὅτι ὅποιος εἶναι κύριος ἑνὸς κτήματος (φέουδου), εἶναι κύριος καὶ ὅλων ὧσων βρίσκονται πάνω σ’ αὐτὸ (κτῆρια, φυτὰ, ζῶα, ἀκόμη καὶ ἀνθρώποι) ἀλλὰ καὶ ὁ κτηματίας ἀνήκει στὸν ἀντὶώτερό του (π.χ. στὸν βαρῶνο) καὶ ὁ βαρῶνος στὸν μαρκήσιο, ὁ μαρκήσιος στὸν κόμη, ὁ κόμης στὸ δούκα, ὁ δούκας στὸν βασιλιά καὶ ὁ βασιλιάς στὸν αὐτοκράτορα, ὁ ὅποιος εἶναι ἄλλοτε πολιτικὸς ἀρχὼν καὶ ἄλλοτε ὁ ἴδιος ὁ πάπας. Τὸ ἴδιο φεουδαρχικὸ σύστημα ἔσχυε καὶ στὴν τουρκοκρατία, πού ἔχουμε τοὺς γαιοκτήμονες, τοὺς μπέηδες, τοὺς ἀγάδες, τοὺς πασάδες, τοὺς βεζίρηδες, με κορυφὴ τὸν πατισάχ (παντοδύναμο) σουλτάνο.

Γι’ αὐτὸ ὁ παπισμὸς δὲν εἶναι Ἐκκλησία, πού ἀπέκτησε καὶ κοσμικὴ ἐξουσία καὶ οικονομικὴ παντοδυναμία, ἀλλὰ εἶναι ἡ κοσμικὴ ἀντίχριστη καὶ ἀπάνθρωπη ἐξουσία πού περιεβλήθη θρησκευτικὸ μανδύα, ἀφοῦ πρῶτα ἐξόντωσε ὅλους τοὺς χριστιανοὺς ἐπισκόπους τῆς Δύσεως.

Ἄλλη ἀντικοινωνικὴ αἵρεσις εἶναι ὁ καπιταλισμὸς, ὁ ὅποιος πρεσβεῖε ὅτι, ὅποιοι βάζει στὴν οἰκονομία τὰ κεφάλαια, αὐτὸς πρέπει νὰ νέμεται τὰ κέρδη, οὔτε οἱ γεωργοὶ οὔτε οἱ ἐργάτες ἀλλὰ οἱ κεφαλαιοκράτες, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ «φεύγετε τὴν φιλαργυρίαν, ἥτις ἐστὶν εἰδωλολατρία». Συναφῆς εἶναι καὶ ἡ θεωρία περὶ φιλελευθέ-

ρας οἰκονομίας, ἡ ὅποια δὲν σημαίνει ὅτι ὁ καθεὶς ἔχει δικαίωμα νὰ ἐπιλέξῃ ἐλευθέρως τὸν τρόπο τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητός του (δικαίωμα πού εἶναι θεμιτὸ) ἀλλὰ σημαίνει ὅτι, ὁ καθεὶς πού ἀσκεῖ τὴν οικονομικὴ του δραστηριότητα, τὴν ἀσκεῖ χωρὶς κανέναν ἐλεγχὸ καὶ χωρὶς καμιά ἐπέμβαση τῆς κοινωνίας, ἔστω κι ἂν ἡ δραστηριότητα αὐτὴ κάνει κακὸ στὴν κοινωνία ἢ καταστρέφει τὸ περιβάλλον.

Ἄλλη κοινωνικὴ αἵρεσις εἶναι ὁ φασισμὸς, ὅπου μιὰ σφικτὰ συνδεδεμένη ἔνωση προσώπων (< ρ. fascio = δένω σφικτὰ) ἐπιδιώκει με κάθε μέσο νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν θέλησή της πάνω στοὺς ἄλλους ανθρώπους εἴτε αὐτοὶ θέλουν εἴτε δὲν θέλουν. Πολλοὶ ἀπ’ αὐτοὺς μάλιστα χρησιμοποιοῦν καὶ τὸ τρίπτυχο «Πατρίς-Θρησκεία-Οἰκογένεια», γιὰ νὰ παραπλανήσουν γιὰ τὶς ἀγνές των προθέσεις, δὲν μᾶς λέγουν ὅμως ἐὰν ὁ Χριστὸς μας ἐθεράπευσε κάποιον χωρὶς τὴν θέλησή του. Ὅλοι ἄλλωστε γνωρίζουμε τὴν ἐρώτησι τοῦ Κυρίου πρὸ κάθε θαύματος: «Θέλεις ὑγίης γενέσθαι;». Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος διακηρύσσει: «Ὁ βουλόμενος στήναι τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, κᾶν τάληθῇ λέγει, νοσεῖ τὴν τῶν δαιμόνων ἀνίατον νόσον».

Ὁ μαρξισμὸς ἐπίσης, παρὰ τὶς κοινωνικὲς του ἐπιδιώξεις, συνδέοντας τὴν κοινωνικὴ του διδασκαλία με τὸν ὕλισμό καὶ τὴν δικτατορικὴ συμπεριφορὰ, εἶναι καὶ αὐτὸς ἀνελεύθερος καὶ ἀπάνθρωπος. Δὲν μπορεῖ κάποιος νὰ εἶναι κοινωνιστὴς καὶ χριστια-

νός; Γιὰ τὸν μαρξισμό ὄχι. Γι’ αὐτὸ, ὅπου ἐπεκράτησε, ὡς ὑπαρκτὸς σοσιαλισμὸς, ἐδίωξε με φανατισμὸ γενικῶς τὶς θρησκείες καὶ ἰδιαίτερως τὴν Ὁρθοδοξία.

Βεβαίως, ὑπάρχουν κι ἄλλες ἀντικοινωνικὲς αἱρέσεις, με τὶς ὁποῖες θὰ ἀσχοληθοῦμε σὲ προσεχῇ φύλλα. Ἐκείνο ὅμως πού πρέπει νὰ προσέξουμε εἶναι ὅτι πολλοὶ ὀρθόδοξοι, κληρικοὶ, θεολόγοι καὶ λαϊκοί, ἐνῶ δόξα τῷ Θεῷ κρατοῦν με σταθερότητα τὴν ὀρθόδοξη πίστι, δέχονται ὅμως θεωρητικὰ καὶ πρὸ παντὸς πρακτικὰ πολλὲς ἀντιχριστιανικὲς καὶ ἀντικοινωνικὲς ἀπόψεις καὶ πρακτικὲς, ὅτι π.χ. ὁ πλοῦτος εἶναι δῶρο Θεοῦ στοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, ἀδιαφοροῦντες καὶ αὐτοὶ πῶς ἀποκτᾶται καὶ πῶς χρησιμοποιεῖται, ἢ περιμένουν κάποιον δυνατὸ νὰ τιμωρήσῃ ὅλους τοὺς ἄλλους, χωρὶς καμμιὰ ἔγκριση ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν λαό. Ἀλλὰ καὶ ὁ δεσποτισμὸς, ἡ ἐξουσιαστικὴ δηλαδὴ ἀντίληψη καὶ πρακτικὴ, δὲν εἶναι ἀντίχριστη καὶ ἀντικοινωνικὴ αἵρεσις;

Γι’ αὐτὸ, οἱ ὀρθόδοξοι, ἔχοντας τὴν πίστι, ζωὴ καὶ πολιτεία πού μᾶς φανέρωσε ὁ τοὺς πάντας διακονῶν καὶ μηδέποτε διακονούμενος μόνος Βασιλεὺς καὶ Σωτὴρ μας Χριστὸς καὶ ἐνισχυόμενοι ἀπὸ τὰ φωτεινὰ παραδείγματα τῶν Πατέρων μας, ἄς κρατήσουμε τὴν ἀληθινὴ καὶ υἱαίνουσα διδασκαλία τῆς καθολικῆς Ὁρθοδοξίας καὶ με ὀρθὴ πίστι, ἐνάρετη ζωὴ καὶ δίκαιη, εἰρηνικὴ καὶ κοινωνικὴ πολιτεία ἄς ἐργαζοῦμε γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῶν πολλαπλῶν ἀντιδογματικῶν ἀπανθρώπων καὶ ἀντικοινωνικῶν αἱρέσεων καὶ ἄς ἀγωνιστοῦμε γιὰ τὴν βίωση, διάδοσι καὶ προάσπιση ἐν λόγοις καὶ ἔργοις τῆς καθολικῆς ὀρθοδοξίας πρὸς δόξα Θεοῦ καὶ σωτηρία ὅλων.

Β. Τ.

Νέοι και σύγχρονοι αγῶνες

συνέχεια από τή σελ. 1
πευε συμβολικά ό Άβελ) τήν πήρε ό νέος τρόπος οικονομικής ανάπτυξης, ή γεωργία, ως πιό ανεπτυγμένο στάδιο οικονομίας, πού, όπως και τά επόμενα στάδια οικονομικής ανάπτυξης, επιβλήθηκε με τρόπο βίαιο και πιεστικό.

Κατά τήν όμαλή-ειρηνική διαδοχή μπορούμε νά αναφέρουμε τήν περίπτωση τής κληρονομιάς, ύλικής και πολιτισμικής, του πατέρα προς τόν γιό, ό όποιος τήν παραλαμβάνει και τήν αξιοποιεί περαιτέρω.

Χαρακτηριστικότατο παράδειγμα όμαλούς και γόνιμης εξέλιξης άποτελεί ή υπόσχεση τών νέων εφήβων Σπαρτιατών, όί όποιοι στίς κοινές έορτές τής πόλεως μπροστά στους γεροντότερους, πού έπαινούσαν τήν πρότερη άλκή (τήν δύναμή τους) και στους ήδη άκμάζοντες, πού μιμούμενοι τούς παλαιότερους τούς προκαλούσαν νά δοκιμάσουν και τήν δική τους δύναμη, εκείνοι βροντοφώναζαν: «άμές δέ γ' έσόμεθα πολλώ κάρρονες» (έμεις θά γίνουμε πολύ καλύτεροι). Μ' αὐτήν τήν φράση συνάδει και τó «τοίς κείνων ρήμασι πειθόμενοι» τών Σπαρτιατών του Λεωνίδα, ως και ό όρκος τών Αθηναίων εφήβων κατά τήν ένηλικιώσή τους (... «άμυνώ δέ και υπέρ ιερών και όσίων και μόνος και μετά πολλών. τήν πατρίδα οὐκ έλάσσω παραδώσω, πλείω δέ και άρείω (άνώτερη) όσης άν παραδέξωμαι.»).

Υπάρχει όμως και ή επικράτηση του νέου με επανάσταση, άνατροπή δηλαδή του παλαιού και οίκοδόμηση του καινούργιου πάνω στο παλαιό, χωρίς όμως αξιοποίηση τών προηγούμενων τυχόν υγιών καταβολών. Είναι ή περίπτωση που τó νέο οίκοδομείται πάνω σε κάτι πεπαλαιωμένο, παρηκμασμένο ή ξεπερασμένο, όπως π.χ. έγινε στην περίπτωση τής δημιουργίας νέων κρατών στην θέση τής παρηκμασμένης πλέον και άσθενικής όθωμανικής αυτοκρατορίας μέσω τών συνεχών επαναστάσεων.

Από τίς τρεις περιπτώσεις επικράτησης του νέου πάνω στο παλαιό ή δεύτερη είναι ή περισσότερο υγιής. Όσο όί νέοι είχαν πρότυπα τούς παλαιότερους στην άνδρεία,

στο ήθος και στο πνεύμα (τό αρχαιοελληνικό ιδεώδες του «καλού κάγαθοῦ» πολίτη) πάντοτε μεγαλουργούσαν σ' όλους τούς αγῶνες από τήν αρχαιότητα έως σήμερα, στους περσικούς πολέμους, στους πολέμους ενάντια στους Ρωμαίους, στα βαρβαρικά φύλα, αργότερα ενάντια στους Τούρκους, και στους σύγχρονους έθνικούς αγῶνες και ιδιαίτερα στο έπος του Σαράντα, στην Έθνική Αντίσταση, άκόμη και στην εξέγερση του Πολυτεχνείου, έστω κι άν ό αγῶνας τους καπηλεύτηκε από τούς τότε και τούς μετέπειτα ξενοκίνητους πολιτικούς. Αντιθέτως, όσες φορές, δυστυχώς όχι λίγες, πρόταξαν τά άτομικά πάθη εναντι τής συλλογικής δράσεως κατέληξαν στην διχονοια και στόν άλληλοσπαραγμό.

Τό θέμα είναι εάν όί σημερινοί νέοι θά ακολουθήσουν τά δημιουργικά πρότυπα τών προγόνων και θά θελήσουν νά πρωτοστατήσουν και στίς σύγχρονες κρίσιμες συγκυρίες που καλούν άμεσα για άφύπνιση και δράση. Απαραίτητες προϋποθέσεις γι' αὐτήν τήν πρωτοπορία είναι όί έξης τρεις: Πρώτον, ή διαπαιδαγώγησή των με αρχές, ιδανικά και άξίες που θά τούς καταστήσουν ικανούς για έναν τέτοιο αγῶνα. Δεύτερον και εξίσου σημαντικό τó ξεκαθάρισμά τους και ή απομάκρυνσή τους από κάθε αντίθετη, άπάνθρωπη και άντικοινωνική συμπεριφορά και τρίτον, ή συστράτευσή τους με άλλους όμόφρονες προς συντονισμό και διεξαγωγή οργανωμένου αγῶνα ενάντια στο πολυδαίδαλο και πολυκέφαλο κακό.

Προς τόν σκοπό αὐτό βοηθοῦν όί Επαλξεις και άλλες όμοειδείς ομάδες, όί όποιες με τά πενιχρά τους μέσα συμβάλλουν στην πνευματική, ήθική και κοινωνική καλλιέργεια τών νέων και στην ένασχόλησή τους με υγιείς και ώφέλιμες δραστηριότητες, ώστε νά μὴν πέφτουν θύματα πολλών σύγχρονων καλοθελητών, που ως άλλοι προβατόσχημοι λύκοι, ύποσχόμενοι τιμές και δόξες, τούς παραπλανοῦν και τούς οδηγοῦν είτε σε έγκληματικές ενέργειες είτε τελικά σε μεγαλύτερη απογοήτευση. «Ιδού νῦν καιρός εὐπρόσδεκτος...» για συλλογική δράση και αγῶνα προς τήν άποτίναξη του κακού και προς έπίτευξη τής προσωπικής και καθολικής σωτηρίας.

Δραστηριότητες

Φθινοπωρινή Συνεστίαση

Τήν Κυριακή 11 Νοεμβρίου τó μεσημέρι πραγματοποιήθηκε με μεγάλη επιτυχία ή συνεστίαση τών Επαλξεων εν όψει τής νηστείας τών Χριστουγέννων. Μέλη και φίλοι τών Επαλξεων συγκεντρωθήκαμε και γευτήκαμε όλοι μαζί μέσα σε μιá οικογενειακή άτμόσφαιρα τó νόστιμο και πλούσιο σπιτικό φαγητό που έτοιμάσαν με πολλή αγάπη και φροντίδα όί κυρίες τών Επαλξεων. Τήν ζεστή κοινοτική άτμόσφαιρα πλαισίωσε με τά όμορφα παραδοσιακά άσματα ή



χορωδία τών Επαλξεων υπό τήν κ. Δήμητρα Μποζά. Επίσης, αναγνώσθηκαν ποιήματα από τόν ποιητή κ. Αθανάσιο Κουμούρη και κληρώθηκαν πλούσια δώρα υπέρ τών μορφωτικών και ιεραποστολικών σκοπών τής κινήσεώς μας. Τό χορευτικό τών νέων με τήν υπεύθυνη κ. Χριστίνα Εξάρχου καθώς και ό πάντοτε πιστός φίλος τών Επαλξεων μουσικός κ. Κώστας Παπαβασιλόπουλος με τήν υπέροχη φωνή και τó παίξιμό του έδωσαν τó στίγμα τής άληθινής ψυχαγωγίας και σκόρπισαν τó κέφι στους παρισταμένους. Η έκδήλωση αὐτή έδειξε για άλλη μιá φορά ότι μέσα στην περίοδο τής κρίσεως, τής γενικής κατήφειας και τής απελπισίας μόνον ή συντροφικότητα γαληνεύει τίς καρδιές μας, ώστε και όί ίδιοι νά απολαμβάνουμε τίς πλούσιες δωρεές του Κυρίου μας και τούς άλλους νά χορταίνουμε με τήν άληθινή χριστιανική χαρά. Ιδιαίτερες ευχαριστίες άξιζοῦν στα Σούπερ μάρκετ «Σκλαβενίτης» για τήν ευγενή τους χορηγία για πολλοστή φορά, χάρη στην όποία αγοράστηκαν τά ύλικά για τήν προετοιμασία τών έδεσμάτων.

Ενδιαφέρουσες όμιλίες

Τήν Κυριακή 18 Νοεμβρίου και τó Σάββατο 24 Νοεμβρίου και ώρα 7:00 μ.μ. στην κεντρική αίθουσα τών Επαλξεων, Ζήνωνος 3, Όμόνοια πραγματοποιήθηκαν όμιλίες-συζητήσεις με θέματα «Νέοι και σύγχρονοι αγῶνες» και «Η Αγία Αικατερίνα και ή γυναίκα στόν Έλληνισμό» από τούς κ. Σ. Μπεκρή, φιλόλογο-έκπαιδευτικό και κ. Β. Τσούπρα, θεολόγο-κοινωνιολόγο άντιστοιχώς. Η κ. Μπεκρή στην όμιλία της τόνισε τó γεγονός τής πρωτοπορίας πάντοτε τών νέων σ' όλους τούς καλούς και δίκαιους αγῶνες από τήν αρχαιότητα έως σήμερα, έπισημαίνοντας με ιδιαίτερη έμφαση τίς προϋποθέσεις, ώστε νά πρωτοστατήσουν και στους σύγχρονους αγῶνες για τήν έξοδο από τήν κρίση και τó ξαναζωντάνεμα τής έλπίδας στόν κόσμο (Περίληψη τής όμιλίας δημοσιεύεται σε άλλη στήλη του παρόντος φύλλου).

Ό κ. Τσούπρας στην όμιλία του αναφέρθηκε στην θέση τής γυναίκας κυρίως στην αρχαία Ελλάδα και στην Ρώμη αλλά και στίς άλλες θρησκείες. Στάθηκε ιδιαίτερώς στην τιμητική θέση τής γυναίκας στόν Χριστιανισμό, αναφερόμενος κυρίως στίς μαθήτριες του Κυρίου αλλά και στην συνομιλία του με τήν Σαμαρείτιδα. Στη συνέχεια αναφέρθηκε στην πλειάδα τών Αγίων γυναικών και στάθηκε στην Αγία Αικατερίνα ως πρότυπο θάρρους και άντιστάσεως απέναντι στην (άνδρική) έξουσία, ως άλλοτε ή Αντιγόνη ενάντια στόν Κρέοντα, γεγονός που δηλώνει ότι ό θεός έρωσ πυρώνει τήν ψυχή, έτσι ώστε νά νικάται και αὐτή ή φύσις.

Ασημίνα Τσάμου



Συστράτευση την ώρα της κρίσης

Στο ναό του αγίου Ιωάννη του Κυνηγού πραγματοποιήθηκε στις 26 Νοεμβρίου, παρουσία του Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος Ιερώνύμου, γενική συνέλευση των προέδρων των Ενοριακών Φιλοπτώχων Ταμείων.

Ο Αρχιεπίσκοπος, αφού ευχαρίστησε τους ιερείς για τήν ποιμαντική τους προσφορά, τους ζήτησε «να είναι στρατιώτες τούτη την ώρα της κρίσης», διαβεβαίωσε δε ότι η Αρχιεπισκοπή θα παλέψει με όλες τις δυνάμεις για τα 2000 υποσιτισζόμενα παιδιά, που αναφέρονται στις λίστες του Υπουργείου, «κάνοντάς τα δικά της παιδιά». Ο Μακαριώτατος έδειξε ως πρότυπο τις γυναίκες που απασχολούνται εθελοντικά στίς ενορίες και τους ζήτησε να δίνουν το παρών στα ιδρύματα της Εκκλησίας και να βρίσκονται ανά πάσα στιγμή στο πλευρό των εμπερίστατων συνανθρώπων μας.

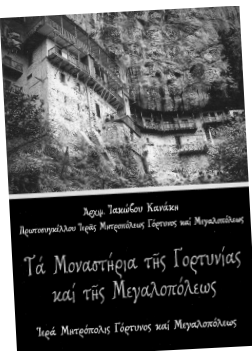
Βάσει στοιχείων της Αρχιεπισκοπής σε 74 ενορίες βρίσκουν φαγητό 8.000 άνθρωποι καθημερινά, ενώ την περασμένη χρονιά συγκεντρώθηκαν κοντά στις 2.000 φιάλες αίματος.



ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ 2013 «Ελλήνων Όρχησις»

Τά έσοδα από τήν πώληση του ήμερολογίου θά διατεθοῦν για τήν λειτουργία φροντιστηρίων εκμάθησης τής ελληνικής γλώσσας στίς περιοχές τής Βορείου Ηπείρου, Σκοπίων, Μοναστηρίου και Βορείου Πόντου.

Πληροφορίες-παραγγελίες στο τηλέφωνο: 210 7718077.



Νέο βιβλίο

Τά έσοδα από τήν διάθεσής του βιβλίου θά διατεθοῦν έξ όλοκλήρου στην Μητρόπολη Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως, διά τήν ενίσχυση τών καθημερινών συσσιτίων διά τούς άπόρους συνανθρώπους μας.

Αρωγές για τις Επαλξεις

Ροντογιάννη Δήμητρα	20€	Παπαδοπούλου Κατερίνα	20€	Κοτρωνάκη Έλευθερία	20€
Θεοδωράκης Ιωάννης	20€	Σακκή Μαρία	20€	Δρίτσα Μαρίνα	20€
Συριανού Έλένη	20€	Σκιαδά Εὐανθία	20€	π. Θεόπιστος Μουράτογλου	20€
Πλακούτσης Ναπολέον	50€	Ζαντιώτη Ηλέκτρα	10€	Στεργιούλη Βασιλική	10€
Αλεξάνδρα Λαζαρή	15€				

Εὐχαριστοῦμε τούς παραπάνω άναγνώστες και παρακαλοῦμε και τούς λοιπούς όπως ενισχύσουν με κάθε τρόπο τó έργο τών Επαλξεων, διότι ή οικονομική κρίση έχει επιπτώσεις στην διεξαγωγή του και απαιτείται ή άρωγή όλων.

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Ιδιοκτησία: Πολιτιστική και Κοινωνική Κίνηση «Επαλξεις»
Εκδότης: Βασίλειος Τσούπρας, Θεολόγος Κοινωνιολόγος
Γραφεία: Ζήνωνος 3, 104 31 Αθήνα
Τηλέφωνα: 210 52 30 948, 210 24 69 152
e-mail: epalxeis@otenet.gr - ίστοσελίδα: www.epalxeis.gr
Προαιρετικές Εισφορές- Έμβασματα: ΕΠΑΛΞΕΙΣ
Εκτύπωση: Γραφικές Τέχνες Σανιδάς - Τηλ. 210 94 14 233